

KRVAVÝ ODZNAK

Martin Langer

Krvavý odznak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Langer

Krvavý odznak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KRVAVÝ ODZNAK

Martin Langer

2025

● ■ pointa

Text © Martin Langer

ISBN tištěné verze 978-80-7691-889-4

ISBN e-knihy 978-80-7691-980-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-981-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-978-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno mé rodině, přátelům a všem,
kteří se podíleli na vzniku této knihy*

Prolog

William a James byli dva policisté v Londýně. Zrovna byli na noční službě. Koupili si ve stánku kávu, aby se trochu posilnili.

Byli to nejlepší přátelé už od základky. Pomáhali si s úkoly, hráli si spolu a už v té době se začaly objevovat náznaky, čím se stanou v dospělosti. Když si s kamarády hráli na lupiče a policajty, oni se vždycky stavěli na stranu zákona. Po střední škole oba nastoupili na policejní akademii, kterou úspěšně absolvovali. Sloužili už deset let.

William byl vysoký a hladce oholený. Nikdy neměl rád vousy, prý ho svědily. Naopak James byl zarostlý, černý plnovous si pečlivě pěstoval už několik let. Byl vysoký a svalnatý. Zatímco William měl radši běh než posilování, James trávil v posilovně skoro všechn svůj volný čas.

Bylo půl druhé ráno. Ulice byly téměř prázdné, jen občas potkali pár lidí vracejících se z nočních klubů.

„Bože, nemůžu se dočkat, až budu doma,“ řekl William.

„To mi povídej,“ zasmál se James. „Děti jdou k tchýni. Ti povídám, celý den se budu s Lilly válet v posteli.“

„Se máš. Já dětem slíbil, že půjdem do Legolandu, ale pak mi přehodili směny, takže budu mít tak tři hodiny spánku a pak hurá na lego,“ řekl sklesle William.

„No jo, fotr roku,“ zasmál se James. „Dvě děti a třetí na cestě. Aspoň ušetříš na vstupném, pět za cenu čtyř.“ Tomuto vtípu se zasmáli oba.

„A kdy se vám má vlastně narodit?“

„Asi za dva měsíce.“

„Už máte jméno?“

„Bude to George. Já jsem chtěl Williama, ale žena to zadržela.“

„By vám musela dát čísla,“ zasmál se James.

William se napil své kávy. „Taky ti přijde, že je tam čím dál míň kafe a víc vody?“

„Jo. Je to jako voda s kávovou příchutí.“

Šli zrovna kolem nočního klubu, ze kterého se ozývala taneční hudba. James, vždy ten bláznivější z nich, dopil svou kávu a začal tancovat.

„Nech toho,“ řekl William. „Někdo tě uvidí a budem všem pro smích. Zastupujeme tady policii.“

„Jasně, pane seriózní.“

„Nech si ty kecy.“

„Co je? Kdysi s tebou byla sranda,“ řekl James. „Pamatuješ, jak jsi vypil flašku vodky, vylezl na vysílač a vyvěsil tam vlajku Chelsea?“

„To bylo na střední. Ty časy už jsou pryč. Pojď, už zbývají jen dvě hodiny.“

Procházeli přes Westminster. Pochůzky tu byly většinou klidné a dnešek nebyl výjimkou. Až do té chvíle, než vstoupili do jedné slepé uličky. Z nějakého důvodu neměli dobrý pocit. Po zemi se válely odpadky a použité jehly. Bylo naprosté ticho, které přerušil až výstřel. Když byli v půlce uličky, někdo Williama střelil do zad.

„Wille!“ zařval James a vytasil pistoli.

Vzal Williama a schoval se s ním za kamenný odpadkový koš. Opatrně zpoza koše vykoukl a spatřil útočníky.

Blížilo se k nim pět mužů v kožených bundách a s šátky přes obličej. Všichni měli pistole.

Byli v pasti. William mlel z posledního a James stál proti násobné přesile. Zpoza krytu třikrát vystřelil

a zasáhl jednoho z útočníků do ramene. Pořvávali na něj nadávky. „Zdechni, ty zsranej fízle!“ Mezi sebou si začali dávat pokyny, chtěli dvojici policistů obklíčit.

Jeden z nich vytáhl láhev. Podomácku vyrobený Molotovův koktejl. Zapálil zápalnou bombu a hodil ji na Jamese.

Ten vzal Williama a rychle přeběhl na druhou stranu ulice do zákrytu druhého koše. Stihl to jen tak tak, oheň olíznul Williamovi kalhoty, které začaly hořet. William mu je uhasil bundou – sundal si ji a udusil plameny.

Útočníci se přibližovali. James byl zoufalý. Věděl, že je s nimi konec. Vzpomněl si na Lilly a na děti, ta myšlenka mu dodala sílu k odporu. Vylezl zpoza krytu a začal zuřivě střílet. Jednoho se mu podařilo zasáhnout do břicha, ale neměl prostor. Kdyby jich bylo méně, po jednom by je trefil všechny. Takhle na něj začali střílet všichni najednou.

První kulka ho zasáhla do stehna, další dvě do břicha, čtvrtá do hrudi a pátá do hlavy. James klesl bezvládně k zemi.

William byl ale ještě naživu, i když už se blížil na konec tunelu. Z posledních sil vytasil pistoli a zamířil na nepřátele. Musím pomstít Jima, řekl si. Nestihl to, viděl rozmazaně, nedokázal zaměřit a než stihl stisknout spoušť, největší z gangu mu šlápl na ruku, jeho váha a okovaná bota Williamovi drtila předloktí. Bolest ale netrvala dlouho, protože ho dorazili kulkou do hlavy.

Vrazi si jen mlčky prohlédli mrtvé policisty, sebrali jim odznaky jako trofeje a odešli, podpíraje svého raněného druha.

Kapitola 1.

Rybí trh byl jedním z nejhorších barů v New Yorku. Každý den se tam strhla aspoň jedna rvačka, která někdy končila i smrtí. Scházela se tam spodina, zločinci a bezdomovci. Vzduch byl prosycen smradem cigaret a levného piva, na cihlových zdech byly plakáty boxerských zápasů, v rohu stál jukebox a za barem stála servírka s velkým umělým poprsím, která si každý den po zavírací době odváděla některého ze zákazníků.

Mike Strickland byl mladý muž vysoké atletické postavy. Měl hnědé vlasy a strniště a šlo vidět, že si už něčím prošel. Přes obočí se mu táhla malá jizva a jednu měl i na spodním rtu. Pracoval jako skladník v jednom obchodu v Harlemu. Večer chodil se svými třemi nejbližšími kamarády do Rybího trhu, kde popíjeli, jako by byla každá noc jejich poslední. Nezřídka kdy šli po zavírací době do ulic, kde po vzoru ruských kozáků vyraželi na nájezd.

Ten večer se dívali na MMA. Koupili si pivo a whisky, hamburger chutnající jako polystyren a sledovali zápasy.

„No tak, dělej!“ povzbuzoval Mike svého favorita.

„Nemá šanci, Pereira ho roztrhá,“ řekl mu Rick, jeho pravá ruka.

Mike fandil svému jmenovci, Seanu Stricklandovi. Měl na něj i vsazeno.

Najednou Pereira knokautoval Stricklanda levým hákem.

„Kurva!“ křikl Mike a praštil do barového pultu.

„Dvacka v hajzlu!“

„Já ti to říkal,“ posmíval se mu Rick.

„Jdi do prdele,“ řekl Mike a kopl do sebe sklenku whisky. „Jdem ven!“

„Proč? Ještě to neskončilo,“ namítali kumpáni.

„Už mě to tu nebaví. Venku si užijem trochu srandy.“

Zaplatil útratu, což čítalo pět piv a pět panáků whisky, a šli do ulic. Byla půlnoc a venku bylo plno pochybných existencí. Bezdomovci se hráli u hořících popelnic, gangy se slézaly na svých místech a připravovaly se na vzájemné střety a boje o teritorium.

Mike odkopl popelnici a šel s chlapy do metra, které bylo opodál. Přeskočili turnikety, platit se jim nechtělo. Nemuseli čekat, vlak zrovna přijel.

Vstoupili do vagonu. V něm jela jen jedna mladá, celkem pěkná dívka. Kluci si na ni začali dělat zálusk, ale Mike byl vůdcem smečky.

„Ahoj, krásko,“ řekl Mike. „Co dělá tak pěkná holka sama pozdě v metru?“

Dívka neodpovídala, jen sklopila zrak.

„Viš, v tuhle dobu se tady motá plno perverzáků. Měla by sis dávat pozor,“ řekl Mike a pohladil holku po tváři. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se úlisně.

„Lucy,“ řekla vyděšeně.

„Krásné jméno. Já jsem Mike.“

Mike se k ní přitiskl tělo na tělo. „Nejsi unavená? Já strašně. Potřeboval bych se vyspat. No a já se strašně bojím spát sám. Potřebuju v posteli mít nějakou společnost. Co myslíš, nešla bys ke mně?“ zeptal se a dal jí ruku na stehno.

„Musím vystupovat,“ řekla Lucy a při odchodu sáhla do kabelky.

„Kam jdeš, zlato?“

Mike ji chytil za paži, ale ona se otočila a nastříkala mu pepřový sprej do obličeje. Mike se sesunul na